

עוד מעט תישמע כאן תפילת אל מלא רחמים.

רחמים? איזה רחמים איזה?

המשוררים טובים כמובן ממני באומנות המלים.
יהודה עמיחי כתב כך בשירו "אל מלא רחמים":

אל מלא רחמים
אלמלא האל מלא רחמים
היו הרחמים בעולם ולא רק בו.
אני, שקטפתי פרחים בהר
והסתכלתי אל כל העמקים,
אני שהבאתי גוויות מן הגבעות,
יודע לספר שהעולם ריק מרחמים

עד כאן עמיחי.

הכרנו את דניאל. רובנו הכרות מועטה. שטחית. הרי היה רק ילד. וכשגדל ופרח – פרח גם מן הקן ולא זכינו להכיר יותר.
אני מדמיין את דניאל מסתכל עלינו עכשיו כאן. דומעים. והוא אומר לנו במילה אחת – "השתגעתם?"
בעצם גם בחייו דיבר יותר בשתיקות מאשר במילים.

רחמים? איזה רחמים איזה?

אינני יכול להפסיק לחשוב על ורדה ואבינעם. מנסה להזדהות ובורח מההזדהות.
חלילה לי אפילו לחשוב מחשבות כאלה של הזדהות.
אך כמו פרפר לאש המחשבות חוזרות.
יותר מכל עם מה עושים כשאין למחשבות לאן לברוח כי המציאות...הוי המציאות.

רחמים? איזה רחמים איזה?

חושב על גיא – איך זה לחיות בצילו של האח המת שבמותו נהיה מושלם.
חושב על נגה – איזה זיכרון נותר? הזיכרון האמיתי של דניאל האמיתי או זה הנבנה לאורך שנות היעדרו.
חושב על מנק, על סטלה, על חנה – מה? לא עברו מספיק? בכל חייל של גולני מנק מחפש פיסת דניאל.
אל מלא רחמים???

רחמים? איזה רחמים איזה?

בתפילה שנשמע מיד ישיר החזן "לכן בעל הרחמים יסתירהו בסתר כנפיו לעולמים ויצרור בצרור החיים את נשמתו"
בשביל אוהביו של דניאל – צרור החיים זה כאן מעל לאדמה ולא בסתר כנפיו של אף אחד אפילו אם קוראים לו אלוהים.